

CHANGE NOTHING

Daniel Tuomey, Μιχάλης Χαραλάμπους, Petter Yxell

Επιμέλεια: Πάνος Γιαννικόπουλος, στο πλαίσιο της Snehta Residency

Snehta, Ι. Δροσσοπούλου 47, Κυψέλη

Δημοτική Αγορά Κυψέλης, Φωκίωνος Νέγρη, Κυψέλη

Φωκίωνος Νέγρη, Κυψέλη

Εγκαίνια: Πέμπτη 19 Ιουλίου 7-8μμ στη Δημοτική Αγορά Κυψέλης και 8-10μμ στη Snehta

Ανοιχτά: Παρασκευή 20 / Πέμπτη 26 / Παρασκευή 27 Ιουλίου 5-8μμ

Ξεναγήσεις: Παρασκευή 20 / Παρασκευή 27 Ιουλίου 7μμ, Snehta, Ι. Δροσσοπούλου 47, Κυψέλη

Η Snehta με την έκθεση CHANGE NOTHING, εγκαινιάζει το πρώτο residency πρόγραμμα εστιασμένο στην τέχνη στο δημόσιο χώρο, Snehta Fokionos Residency. Ο τίτλος της έκθεσης λειτουργεί αρχικά ως κυνική επιταγή. Συστήνεται ως ένα κάλεσμα για μη δράση, ως πολιτική απόσυρση, θέλοντας όμως να ανατρέψει αυτή τη συνθήκη, με σχεδόν προφανή ειρωνεία.

Η αρχικά απροσδιόριστη τοποθέτηση του τίτλου αντικατοπτρίζει τη γενική σύγχυση και την αμηχανία με το δημόσιο χώρο και το ρόλο του στα κοινά. Η έκθεση, με αναστοχαστική διάθεση πάνω στην ιδέα του δημόσιου, θέτει ερωτήματα σχετικά με τις πολιτικές διαδικασίες αλλαγής ή στασιμότητας αλλά κυρίως στρέφεται στη - συγκροτησιακή για το πολιτικό- επιθυμία και κινητοποίηση για αλλαγή.

Η σκωπτική διάθεση του τίτλου, έχει άμεση σχέση με την περιοχή στην οποία εστιάζει η δίμηνη έρευνα των καλλιτεχνών και που λαμβάνει χώρα η έκθεση, την Φωκίωνος Νέγρη, στην Κυψέλη- μια περιοχή που χαρακτηρίζεται από σημαντικές αλλαγές στον κοινωνικό ιστό και πάνω στην οποία προβάλλονται τόσο φαντασιώσεις της παρελθούσας ευμάρειας με εθνικό και ταξικό πρόσημο, όσο και εξωτικοποιήσεις της παρούσας καθημερινότητας της γειτονιάς.

Με το δημόσιο χώρο να γίνεται ολοένα και πιο ιδιωτικός και τον ιδιωτικό να περνάει στη σφαίρα της συνεχόμενης δημόσιας έκθεσης, δημιουργείται μια συνθήκη αμηχανίας, εξάντλησης και απάθειας. Αντί της ανασυγκρότησης του δημόσιου σώματος με βλέψη μια άλλη λιγότερο απογοητευτική μελλοντικότητα, παραμένουμε δέσμιοι των προβληματικών πολιτικών του παρελθόντος. Ομοίως, η χρήση του δημόσιου χώρου και η δράση μας σε αυτόν φαίνεται να γίνεται μη χρήση και μη δράση.

Ποιος είναι όμως ο ρόλος της δημόσιας τέχνης σε αυτή τη συνθήκη; Τα παραδείγματα δημόσιας τέχνης φαίνεται να έχουν πολύ συγκεκριμένες κατευθύνσεις. Από καθαρά διακοσμητικό χαρακτήρα ως προτομές ηρώων που φρουρούν την εθνική ταυτότητα: μνημειακές εικονοποιήσεις ονειρώξεων αριστείας, επιτυχίας και αντικειμενοποίησης του γυναικείου σώματος.

Η έκθεση *CHANGE NOTHING* συγκεντρώνει τρεις καλλιτέχνες που ασχολούνται με αυτά τα περίπλοκα ζητήματα του δημόσιου χώρου, μέσω καλλιτεχνικών επιτελεστικών ενεργειών και παρεμβάσεων. Παίζοντας με απρόσμενες μετατοπίσεις και αποπροσανατολίζοντας το θεατή με την παρουσίαση της δουλειάς τους, χρησιμοποιούν χώρους όπως ο πεζόδρομος της Φωκίωνος Νέγρη, η Δημοτική Αγορά της Κυψέλης, ο εκθεσιακός χώρος της SNEHTA αλλά και μπαλκόνια των γύρω κτηρίων, επανεξετάζοντας τη συμμετοχή της τέχνης στη δημόσια σφαίρα αλλά και τις ίδιες τις έννοιες του δημόσιου και ιδιωτικού.

Η δουλειά τους, ενσωματώνοντας διάφορες μορφές έκφρασης - performance, κεραμική, γλυπτική, εγκαταστάσεις, φωτογραφία και ηχητικά έργα - καταδεικνύει τα κενά και τις σιωπές του δημόσιου χώρου, αλλά και τα ποιητικά παράλογα και την επιθυμητική σχέση μαζί του. Με διακριτικές και παιχνιδιάρικες χειρονομίες, προσπαθούν να επεκτείνουν τις έννοιες της δημόσιας σφαίρας και να ξεδιπλώσουν την δυναμικότητά της, απέναντι στο κυρίαρχο, το ηρωικό και το μνημειώδες.

Ο Daniel Tuomey (1989, Ιρλανδία), λαμβάνοντας υπόψη το ρόλο του επισκέπτη, αναπτύσσει έναν χαρακτήρα που αναγνωρίζει και αποσταθεροποιεί το βλέμμα που εξωτικοποιεί. Παίρνει τη θέση ενός πλανόδιου πωλητή που

μεταφέρεται στον ιδιωτικό χώρο με εμπορεύματα που χρησιμοποιούν στοιχεία από την πιο πρόσφατη αρχιτεκτονική, προβάλλοντας τον μοντερνισμό ως αρχαιότητα. Στις performances, την εγκατάσταση και τα ηχητικά του έργα ασχολείται με τις εντάσεις μεταξύ δημόσιου / ιδιωτικού, εξωτερικού / εσωτερικού, και τις παραβατικές και αβέβαιες στιγμές αποκάλυψης ή ευαλωτότητας που τις φανερώνουν ή ίσως και τις συγκροτούν. Χρησιμοποιεί επίσης το μπαλκόνι ως δομή αναφοράς παρατηρώντας τις διάφορες παραλλαγές τους σε σχέση με τη λειτουργία που παραμένει κοινή. Ως αντίσταση στην αρρενωπή μνημειακότητα και «αντοχή» ενός αγάλματος αντιπροτείνει την ευελιξία και τα εφήμερα χαρακτηριστικά της μουσικής και του υφάσματος.

Ο Μιχάλης Χαραλάμπους (1987, Κύπρος) παρουσιάζει μια εγκατάσταση με κεραμικά δοχεία που συνδυάζουν σχήματα που μοιάζουν με αρχιτεκτονικές δομές του μοντερνισμού και ταυτόχρονα με μικροοργανισμούς που είναι έτοιμοι να εξαπλωθούν. Αυτά τα κεραμικά είτε πλαισιωμένα είτε διάσπαρτα στον ημι-δημόσιο χώρο λειτουργούν τόσο ως αναπαραστάσεις μιας αίσθησης έλλειψης / απουσίας, αλλά και ως αντικείμενα επιθυμίας. Η επιθυμία και η απουσία είναι άρρηκτα συνδεδεμένες. Με οπές και σιδερένιες ράβδους που τις διαπερνούν, οι μορφές αυτές προβάλλουν τη σημασία του μοντερνισμού - που πλαισιώνει τον δημόσιο χώρο της έκθεσης- τις ιδέες αλλά και τις αποτυχίες του. Η έλλειψη εδώ, είναι μια διαρκής αλληλεπίδραση. Παραφράζοντας το Theory of Hole, του William Porre. L, η συμπλοκή με αυτά τα δοχεία είναι η μη γνώση τους. Η έλλειψη είναι το σημείο που βρισκόμαστε.

Ο Petter Yxell (1982, Σουηδία), από μια μετα-ανθρωποκεντρική προοπτική, επεκτείνει την έννοια της πόλης, συμπεριλαμβάνοντας το περιβάλλον και μη ιεραρχικά σχεσιακά δίκτυα. Παίζει με τις εννοιολογήσεις του ιδιωτικού - δημοσίου, φυσικού - κατασκευασμένου, τοποθετώντας γλυπτικά στοιχεία οικιακών αντικειμένων στο δημόσιο χώρο και στοιχεία της δημόσιας σφαίρας και του εξωτερικού περιβάλλοντος στον εκθεσιακό χώρο. Το έργο του φέρνει στην επιφάνεια τις σχέσεις εξουσίας και επιχειρεί να μετατοπίσει το έδαφος πάνω στο οποίο στηρίζονται. Ο Yxell, διερευνά τις αντιπαραθέσεις υποκειμενικότητας, διαφορετικότητας, ετερογένειας και ανθρωπινότητας με τα ευάλωτα όριά τους. Θέτει ερωτήματα για τις διαδικασίες αναγνώρισης της υποκειμενικότητας σε συγκεκριμένες μορφές ζωής. Εξετάζοντας την πανίδα και τη χλωρίδα του χώρου της έρευνάς του, προβάλλει αυτές τις μορφές ζωής που είναι παρούσες αλλά είτε θεωρούνται ξενικές / χωροκατακτητικές είτε απλώς παραμένουν αόρατες. Αναγνωρίζοντας ότι μια εφευρετική συγκατοίκηση συμβαίνει συνεχώς, είτε είναι αναγνωρισμένη είτε όχι, μπορεί κανείς να αρχίσει να επεκτείνει τις έννοιες της αρχιτεκτονικής, του κοινού, του αστικού χώρου, έτσι ώστε να αναφέρονται σε και να συμπεριλαμβάνουν όλο και περισσότερα. Σε αυτή την διαδικασία ένταξης, η αποδυνάμωση του ανθρώπινου ως του κέντρου και η επεκτεινόμενη αλληλεγγύη δημιουργούν συναρπαστικές δυνατότητες για κάτι νέο.

Αυτό το Snehta Fokionos Residency είναι σε συνεργασία με το Impact Hub Athens και τη Δημοτική Αγορά Κυψέλης. Το Fokionos έγινε με την ευγενική βοήθεια του Δήμου Αθηναίων / τμήμα Πρασίνου.

Με την υποστήριξη του Outset Contemporary Art Fund (Greece).

outset.